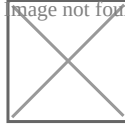

28 Ιουνίου 2016

Δυο χρόνια χωρίς τον Γέροντα Μωυσή

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Δύο χρόνια συμπληρώθηκαν πριν από μερικές ημέρες από την κοίμηση μιας μεγάλης προσωπικότητας του Αγίου Ορους. Δύο χρόνια (1 Ιουνίου 2014) από τότε που ο λόγιος γέροντας Μωυσής πέταξε για τους ουρανούς, έπειτα από πολύχρονη και επώδυνη μάχη με σοβαρές ασθένειες.

Χωρίς υπερβολή, έκλαψε όλο το Άγιον Όρος στο άκουσμα της κοίμησής του, αφού ήταν ιδιαίτερα αγαπητός στο Περιβόλι της Παναγίας. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952, ενώ μόνασε επί 35 χρόνια στην Αθωνική Πολιτεία. Παράλληλα, ασχολήθηκε με την αγιογραφία, τη συγγραφή, την ποίηση και την κριτική.

Συνέγραψε περισσότερα από 50 βιβλία και εκατοντάδες άρθρα, εκ των οποίων μεγάλος αριθμός έχει μεταφραστεί σε ξένες γλώσσες και έχει βραβευθεί. Ελαβε μέρος σε δεκάδες συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ πραγματοποίησε αναρίθμητες ομιλίες ύστερα από προσκλήσεις Μητροπόλεων, πανεπιστημίων και συλλόγων. Για 25 χρόνια ήταν γέροντας της καλύβης Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου της Ιεράς Σκήτης Αγίου Παντελεήμονος – Κουτλουμουσίου. Θεωρείται ο πολυγραφότερος σύγχρονος Αγιορείτης. Το κυριότερο όμως είναι ότι ζει για πάντα στις καρδιές των πιστών, ενώ όσοι τον γνώρισαν έχουν ανεξίτηλα χαραγμένα τα πνευματικά σημάδια στην ψυχή τους από τη συναναστροφή μαζί του, επηρεάζοντας -προς το καλύτερο- τον μετέπειτα βίο τους.

«Σε εποχή πνευματικής πτωχείας, έδωκεν ο Θεός τον π. Μωυσή. Καθοδηγητή του λαού, διά του λόγου του, γραπτού τε και προφορικού. Σε εποχή δυσκολότερη κι απ' αυτήν που περιγράφει ο προφήτης Ησαΐας στο Γ' Κεφάλαιό του. "Ιδού ο δεσπότης Κύριος σαβαώθ αφελεί από της Ιουδαίας και από Ιερουσαλήμ ισχύοντα και ισχύουσιν, ισχύν άρτου και ισχύν ύδατος" (Ησ. γ' 1). Σε εποχή που επέτρεψε ο Θεός να ζήσουμε πείνα και δίψα πνευματική, που εξέλιπιν οι δυνάμεις οι πνευματικές και ανίσχυροι βαδίζουμε παραπαίοντες, ο Θεός έδωσε άνδρα ισχυρό στον λόγο, άνδρα που εκόρεσε την πείνα μας και τη δίψα μας. Θρηνούμε ειλικρινά. Κλαίουμε και δακρύζουμε. Κι ας έχουμε γι' αυτόν τη βεβαιότητα της παρρησίας του στον Ουρανό. Κι ας ξέρουμε πως, κι αν απέθανε, ζει στα βιβλία. Στα βιβλία τα πολλά, τα αξιόλογα και ασκητικά τα οποία συνέγραψε. Ζει ο π. Μωυσής στο σημερινό γίγνεσθαι της απανταχού γης Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ζει και χαίρει στον Ουρανό, ζει στις καρδιές μας. Μας λείπει. Είθε η Χάρις του Θεού ν' αναπληρώσει το κενό. Απέδειξε περίτρανα διά της βιοτής του πόσο αξίζει ένας άνθρωπος που εντρυφά στον λόγο του Θεού, που τον μελετά, τον ζει, τον διαδίδει» υπογραμμίζει με συγκινητικό τρόπο, μεταξύ άλλων, στην «Ορθόδοξη Αλήθεια» ο Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ιγνάτιος, ο οποίος συνδέθηκε πνευματικά με τον μακαριστό γέροντα, και συμπληρώνει, αναδεικνύοντας τα χαρίσματά του (σ.σ.: του γέροντα Μωυσή): «Με τον σαφή, χαριέστατο και πνευματικό λόγο του απεξέδυσσε από τα

ειδωλολατρικά στοιχεία τη σύγχυση της Πίστεως των ανθρώπων των ημερών μας και προσέφερε ανόθευτη τη θεία διδασκαλία.

Απεδείχθη “ανήρ παρατάξεως”. “Εν Κυρίω Θεώ Ισραήλ ήλπισεν...” (Δ΄ Βασ. ιη΄ 15). Στην πρώτη γραμμή των μεγάλων θεμάτων της Πίστεως προέτασσε γενναία το στήθος του εις παράταξιν. “Εκλεκτός εκ παντός λαού”, “έλκων ρομφαίαν”. Κεκλημένος γι’ αυτό το έργο “αμφοτεροδέξιος” (Κριτ. κ΄ 16), με την ίδια δεξιότητα στα δύο χέρια του. Στην πράξη, στη θεωρία. Ικανός και εύστοχος (Κριτ. κ΄ 46). “Σφενδονίτης εν λίθοις προς τρίχα και ουκ εξαμαρτάνων...” (Κριτ. κ΄ 16). Κατά πάντα ικανός και επιδέξιος χειριστής του λόγου του Θεού. Ανήρ δυνατός εν έργω και λόγω. Εξαγγέλων τα μεγαλεία του Θεού, υπερμαχεί εύστοχα της Πίστεως. Εκλήθη και αυτός υπό του Κυρίου “ραβδίζων πυρούς (σίτου) εν ληνώ” (Κριτ. σ΄ 11), “καταρτίζων τα δίκτυα εις τον αιγιαλόν της ζωής του” (Ματθ. δ΄ 21)».

Ο Μητροπολίτης, συνεχίζοντας, τονίζει το έντονο συναίσθημα της λύπης λόγω της απουσίας του γέροντα Μωυσή: «Στερούμεθα την συντροφιά του αγαπημένου αδελφού. Στερούμεθα τον χαριέστατον άνθρωπον, τον φίλο. Εχομεν ιεράν καύχηση ότι γνωρίσαμεν αυτόν από της πρώτης νεότητός του. Οτι συνανεστράφημεν, ότι εφάγομεν και επίομεν ομού και ότι edίδαξεν εν μέσω ημών. Εχομεν πόνον διά την στέρησίν του. Εχομεν έπαινον την αναστροφήν του. Κλαίομεν τον αποχωρισμόν».

ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ

Και καταλήγει εκφράζοντας δημόσια την ευγνωμοσύνη του που τον γνώρισε: «Τον αγαπώμεν και το ομολογούμεν. Ευγνωμονούμεν τον Κύριον, διότι μας τον παρέσχεν φίλον και στηριγμόν εν τω βίω. Κλαίομεν διότι προώρως έφυγεν εκ μέσου ημών. Ευγνωμονούμε και όσους αδελφούς αγαπημένους μας τον γνώρισαν καλύτερον και δημιούργησαν δι’ ημάς πλήθος ευκαιριών διά να τον έχωμεν συνδαιτημόνα εν μέσω ημών και να τον χαιρώμεθα. Ευχαριστούμεν και επαινούμεν πάντας τους συντρέξαντας αυτόν καθ’ όλον το μήκος της επιγείου ζωής του, έως των δυσκόλων αυτών εσχάτων αυτού. Ευλογούμεν εν αγάπη και στοργή τον πρώτον και καλύτερον πνευματικόν του υιόν, τον επαινούμεν και τον παρακαλούμεν να μας θεωρή οικείους του, φίλους του, οικογένειάν του, προστρέχων πάντοτε προς ημάς».

Συνειδητά φιλόθεος και αφοπλιστικά απλός, θεωρούσε ευκαιρία αγιασμού, σωτηρίας ακόμα και την ασθένειά του!

Ο μακαριστός λόγιος γέροντας φιλοξενούνταν το τελευταίο χρονικό διάστημα, ύστερα και από δική του θέληση, στο Επισκοπείο της Μητρόπολης Καστορίας, καθώς η κατάσταση της υγείας του ήταν πολύ επιβαρημένη.

Στις τελευταίες ώρες πριν εγκαταλείψει τα εγκόσμια είχε αναφερθεί λίγες ημέρες μετά την εκδημία του με έναν ιδιαίτερα συγκινητικό τρόπο ο Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ στην εφημερίδα «Δημοκρατία» και στον συνάδελφο Βασίλη Σπυρόπουλο. «Κοινώνησε το Σάββατο το βράδυ (31 Μαΐου 2014), στις 3 τα μεσάνυχτα, από τα χέρια του πρωτοσυγκέλου (σ.σ.: της Μητροπόλεως Καστορίας) π. Αθανασίου Γιαννουσά και σε μία ώρα, χωρίς κανείς να καταλάβει, έχοντας δίπλα του -κατόπιν έντονης επιθυμίας του- τον π. Αθανάσιο, τον υποτακτικό του π. Χρυσόστομο, τον διάκονο π. Γεώργιο, τον π. Νικόλαο, οι οποίοι του κρατούσαν τα χέρια και προσεύχονταν, άφησε την ψυχή του στα χέρια του Θεού» αναφέρει ο Ιεράρχης που διατηρούσε ισχυρούς πνευματικούς δεσμούς με τον γέροντα Μωυσή.

«Τον π. Μωυσή τον γνώρισα κατ' αρχάς μέσα από τις μαγνητοφωνημένες (τότε) ομιλίες του και τα βιβλία του, στο τέλος της δεκαετίας του '80. Αν και από το 1991 αλληλογραφούσαμε αρκετά συχνά και αργότερα επικοινωνούσαμε και τηλεφωνικά, μόλις στις 6/4/2006 συναντήθηκα με τον γέροντα στην ενορία μου (Άγιος Ελευθέριος Αρεως), σε ομιλία του με θέμα "Άγιορείτικο Συναξάρι του εικοστού αιώνα - πατήρ Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης". Την πρώτη φορά που τον είδα εκ του πλησίον επιβεβαίωσα την εικόνα που είχα στον νου μου περί του γέροντος. Απλότης, προσήνεια, ειρηνοποιό, αναπαυμένο βλέμμα, ευχάριστη όψη! Η πρώτη γραπτή νουθεσία του, το 1991, σε πρόβλημά μου: "Μη βιάζεσαι αλόγιστα, μην καθυστερείς περιττά". Ο χρυσός κανών του μέτρου!» σημειώνει με έντονη συναισθηματική φόρτιση από τις μνήμες που τον κατακλύζουν ο κ. Δημήτρης Περδετζόγλου (δρ Τμήματος Φαρμακευτικής ΕΚΠΑ και διευθυντής φαρμακοποιός ΕΣΥ).

Ο ίδιος προσθέτει όσον αφορά τις αξέχαστες εκπομπές που παρουσίασε με καλεσμένο τον γέροντα Μωυσή στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας 89,5: «Παλαιότερα, κάθε Κυριακή, 3-4 μ.μ., στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος υπήρχε η εκπομπή "Συμπόσιον λόγου σε κοινωνία διαλόγου", την οποία συμπαρουσίαζα με τη σύζυγό μου θεολόγο Λία Μωραϊτάκη-Περδετζόγλου. Είχαμε την ιδιαίτερη τιμή και μεγάλη ευλογία και χαρά να έχουμε καλεσμένο αρκετές φορές τον γέροντα Μωυσή, με ποικίλη θεματολογία. Μια ημέρα, μετά την κατ' οίκον εγγραφή εκπομπής, ακολούθησε το δείπνο. Εντυπώθηκαν έντονα και ανεξίτηλα μέσα μου η αφοπλιστική απλότητά του, η ηρεμία των κινήσεών του και η ειρήνη του λίαν φωτεινού προσώπου του! Αυθόρμητα σκέφθηκα πως, όταν ο Θεός εποίησε εν τω Παραδείσω τον άνθρωπο, πρέπει να έμοιαζε του πατρός

Μωυσέως! Εξέπεμπε μια υπερκόσμια, πρωτόγνωρη, διαφορετική αύρα. Απροσποίητος, γνήσιος, αυθεντικός, απλός, αφτιασίδωτος, αναπαυτικός και ανακουφιστικός παρά την ασθένειά του. Πάντα χαρίεις, ευγενής, ανακουφιστικός, ελπιδοφόρος και νοηματικά πυκνός ο λόγος του. Ο λόγος αυτός είναι ακατανόητος για τα ώτα του κόσμου τούτου, για τους φίλους της επιφάνειας, της μόδας, τους εραστές της εύφορης κοιλάδας και της άκαρπης συκής».

Και συνεχίζει: «Η σκέψη του, πάντα ορθόδοξα καινοτομική, ασυμβίβαστη, “άλατι ηρτυμένη”. Ζούσε βαθύτατα την ειρήνη στην ψυχή του, ευκαιρία σωτηρίας και αγιασμού θεωρούσε την ασθένειά του. Οχι θεωρητικά και δεοντολογικά αλλά άμεσα βιωματικά. Ήταν ελεύθερα, χαρούμενα και αβίαστα, αληθινά φιλόθεος, πηγαία θεοτοκοφιλής, συνειδητά φιλάγιος. Τα είχε “βρει” με τον εαυτό του και με τον Θεό του (μας;). Δεν ήθελε επαίνους. Πρόσεχε πολύ. Μια φορά, πηγαίνοντας για ηχογράφηση, μου είπε: “Μη με επαινείται, και αν ακόμη το σκέπτεσθαι, να μη μου το λέτε”. Πορευότανε, χωρίς να απελπίζεται, χωρίς να βιάζεται, διατήρησε τη διάσταση του πλάτους στη διατύπωση της σκέψεώς του, τη διάσταση του βάθους στην αλήθεια του περιεχομένου του και τη διάσταση της αιωνιότητας στην έκφραση της σοφίας του. Ως βαθύς ψυχοανατόμος, επικοινωνούσε ουσιαστικά με τον πλησίον, σε ένα βαθύτατο επίπεδο, μέχρι τον πυρήνα της υπάρξεως αυτού».

Μπορεί να μας αποχαιρέτησε νωρίς, όμως άφησε πίσω του σπουδαίο έργο, την πολύτιμη πνευματική σφραγίδα και παρακαταθήκη του. Υπάρχει ένα ρητό που λέει συχνά ο θυμόσοφος λαός μας: «Ουδείς αναντικατάστατος». Στην περίπτωση όμως του μακαριστού γέροντα Μωυσή δεν βρίσκει εφαρμογή.

ΕΠΗΡΕΑΣΕ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ, ΤΟΥ ΟΦΕΙΛΩ ΠΟΛΛΑ!

Καταλήγοντας, ο κ. Περδετζόγλου συγκινεί αναφερόμενος στην τελευταία επικοινωνία με τον δικό του γέροντα και δεύτερο πνευματικό πατέρα του, όπως υπογραμμίζει χαρακτηριστικά: «Περίπου έναν μήνα πριν από την κοίμησή του, ένα πρωινό απρόσμενα μου τηλεφώνησε. Ήταν εύχαρις, παρ’ όλη την ασθένειά του! Όπως πάντα, ρώτησε για ένα έκαστο των μελών της οικογένειάς μου. Πώς μπορούσα να σκεφθώ πως ήταν επιγείως η τελευταία φορά που άκουγα τη χαρίεσσα φωνή του; Του οφείλω πάρα πολλά! Τον θεωρώ, εν τινί τρόπω, δεύτερο πνευματικό πατέρα μου. Μελέτησα και μελετώ ενδελεχώς και επισταμένως τα βιβλία του και μετά καρδιακής προσοχής άκουσα και ακούω διαρκώς ομιλίες του γέροντος. Ο γέροντας επηρέασε ουσιαστικά τον τρόπο σκέψεως και εκφοράς του λόγου μου. Λείπει από το Άγιον Όρος και περισσότερο από τον κόσμο τούτο. Όμως ζει καθημερινά στις καρδιές αυτών που τον αγαπούν, χωρίς τούτο να είναι κενός λόγος. Είναι αληθινό προσωπικό βίωμα για όσους το ζουν».

Του Αντώνη Μακατούνη – Από την Ορθόδοξη Αλήθεια

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.com